

[שבועות]

[אופן — ליום ראשון?]

אֲשֶׁר־אֵישׁ עָלִיו תְּחוּפֶה
 בָּהּ בּוֹטֵחַ וּבְצֶלֶף מְסִתּוּפֶה
 גְּבוּרָתָהּ פִּיּוּ יְטוּפֶה
 דְּגוּל בְּצָבָא מְעוּפֶה
 הַגִּיּוֹן קְדוּשָׁה לָהּ מְנוּפֶה 5
 וּבִשְׁשׁ שֶׁשׁ מִתְנַפֶּה
 וּבִשְׁתֵּים יְעוּפֶה
 שִׁיר כָּאֵלִים אֲתוּפֶה

קְדוּשָׁה < קְדוּשָׁה < קְדוּשָׁה <

10 זְקָפְתָהּ הֵר כּוּפֶה
 חִסְנָתָה גּוֹי צוּפֶה
 טִלְתָּהּ הֵר כְּמִנוּפֶה
 יַחַד עַל עַם כְּבִמְקוֹם קְרָפֶה
 כָּלֵל תְּרִגְיָהּ הֵיּוֹת טוּפֶה
 15 מְצוֹת הֵיּוֹתוֹ אוּפֶה

שבועות: TS H 3/104. האופן 'אשרי איש' מועתק בדרך 14 (h); בדרך 16 (i) בא הציור: אופן אשרי איש עליו תחופן] לפרש וישמע יתרו לבן פרחון ולחג השבועות גמיעא, ואופן אלהי צורי לבן פרחון לפרש במד סיני ולליום אלב. בדרך 24 (o) מועתק המי כמוכה; בדרך 31 (v) בא שוב ציון: נחמיה ראש פירקא; סהלאן הממחה ביד אבד הממה. קבלה יוצר אחר בלחן (סלעי וצורי את ג') — תיבות אלו בין השיטין, מתחת לשורה) ובעדה אלהי צורי. אופן אלהי צורי לפרש במדבר סיני [...] לעצרת [...]ם כל איצא לבן פרחון. בהמשך דף זה מועתק האופן 'אלהי צורי'.

שבועות. אופן ליום ראשון. אקרוסטיכון: א—ת פרחון בן כלפה. 1—2 אשרי איש... כך בוטח: על פי תה' פד, יג. 3 יטופף: ידבר, מלשון הטפה. 4 בצבא מעופף: בין המלאכים. 5 הגיון... מגופף: האומר לפניך קדושה; ומוסב על צבא המלאכים. 6 ובשש שש מתנפף: כל מלאך מכוסה בשש כנפיים, על פי יש' ו, ב. 7 ובשתיים יעופף: שם. 8 שיר כאלים: שיר כשירת המלאכים. אתופף: אנגן ואשיר. 10 זקפתה הר כופף: הגבהת וגידלת את הר סיני שכופף את עצמו בעונה, ובדומה לתרגום הארמי לשופ' ה, ה ולתה' סח, יז, והשווה בר"ר צט, א, עמ' 1271—1272, ובמקבילות שם. וראה להלן, במיכמוכה, טור 7. 11 חיסנתה: חזיקת, או ייפית. גוי צופף: את עם ישראל שהצטופף למרגלות הר סיני לקבל את התורה. 12—13 טלתה: היטלת. הר: את הר סיני. כמנופף: כאדם המניף חפץ בידו. יחד על עם: על ישראל המקובצים יחדיו למרגלות ההר. כבמקום קרפף: כמו בחצר גדורה. והוא בדומה למדרש המובא בשבת פח ע"א ועוד: מלמד שכפה הקב"ה עליהם את ההר כנגיית ואמר להם, אם אתם מקבלים את התורה — מוטב, ואם לאו — שם תהא קבורתכם. 14 כלל תרגי' : כל תרי"ג מצוות. טופף: לומד והוגה בפיו (עיין לעיל, טור 3). 15 אופף: אולי כמו: אופף, מכוסה (מטאפורה למצוות המלוות את האדם בכל צעדיו).

וּבִשְׁתִּים יְעֹפֶף
שִׁיר כָּאֵלִים אֲתוֹפֶף

קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ]

נִצְחָךְ שָׁרָף מְעוֹפֶף
20 סַע כְּרַמֶּל וַיִּם שִׁיפֶף
עָבַר בּוֹ לְהִסְתוֹפֶף
פָּשַׁט תְּבוּר צָוָאר כְּטוֹפֶף
צָהַל חֶרְמוֹן הָרִים לְטֹפֶף
קְדוֹשׁ לְסִינִי כָרַד לְנוֹפֶף
25 וּבִשְׁתִּים יְעֹפֶף
שִׁיר כָּאֵלִים אֲתוֹפֶף

קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ]

רָכַב אֱלֹהִים בֶּן כְּכֹר לְגַפֶּף
שְׁתִּים מְפִיךְ חוֹפֶף
30 תָּתֶה לְעֵם לָךְ לְלֹפֶף
פָּרְחוּ נְשָׁמוֹת עִם מְגַפֶּף

16–18 ובשתיים וכו': בכה"י אין רמז להופעת הריפרין כאן, והשלמתי על פי המבנה של אופנים אחרים של ר' יהושע, וכן להלן, בטורים 25–27, 35–37. 19 נצחך: גבורתך. שרף מעופף: במלאכים ובשרפים; והלשון על פי יש' יד, כט (וכן ל, ו), אך שם בהוראת נחש ולא מלאך. 20–23 סע כרמל... תבור... חרמון: על פי המדרש שנרמז לעיל, טור 10; והפייטן קרוב כאן למסורת התרגום, המזכיר גם את החרמון בצד התבור והכרמל, ומספר שכולם באו על מנת שתינתן עליהם התורה. 20 סע: נסע ממקומו אל המדבר. וים שיפף: כנראה: והנמיך עצמו אל הים; והוא על שם יר' מו, יח: 'וככרמל בים יבוא', הנדרש לעניינו (עיין בבר"ר, במצוין לעיל, בטור 10, וכן להלן, במי"כמוכה, טור 7–9). 21 עבר בו: הכרמל עבר בים כדי להגיע למדבר. 22 פשט תבור צואר: הגביה עצמו הר תבור. כטופף: כעלמות ההולכות נטויות גרון, הלוך וטפוף (עיין יש' ג, טז). 23 לטפף: כמו: לטפוף, מלשון 'יטפו ההרים עסיס' (יואל ד, יח, ובדומה עמוס ט, ג), ומשום 'הרים גדלו מפני ה' (שופ' ה, ה), ועיין להלן, במי"כמוכה, טור 4. 24 כרד: כאשר ירד. לנופף: אולי על שם הפסוק הסמוך לעניינו בתה"ס ח, י: 'גשם נדבות תניף אלהים'; והפייטן ממשיך ועוסק בפסוק זה להלן, בטור 33. 28 רכב אלהים: שם, פס' יח; אך אולי צריך לנקד: רָכַב. בן בכור: את עם ישראל. לגפף: לחבק, להראות את אהבת ה' לעם. 29 שתיים מפין חופף: דבר ה' הגיע אל ישראל בסיני כשהוא כפול, ועל פי תה"ס כב, יב: 'אחת דבר אלהים שתיים זו שמעתי' (וראה מדרשו של פסוק זה על מתן תורה במכילתא, מסכתא דבחדש, פ"ז, עמ' 229 ועוד); אך אפשר שהפייטן מכוון לנדרש בשבת פח ע"ב: כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה קושרים לו שני כתרים. מפין: אולי על שום שה"ש א, ב: 'ישקני מנשיקות פיהו', שנדרש על מתן תורה בשה"ש ר. 30 תתה: נתת (את התורה). לך ללפף: כדי לקרנם ולהצמידם אליך. 31 פרחו נשמות עם: על פי שבת שם (ועוד): כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה, יצתה נשמתן של ישראל, שנאמר (שה"ש ה, ו): 'נפשי יצאה בדברך'. מגפף: כנראה כמו:

בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה נֶפֶה לְצַפֵּף
 כָּל פֶּה שָׁאֵב טַל מִנוֹפֶף
 חַיִּיתָה רוּחוֹ כְּחִיזְקוֹ מִגִּפֶּף
 [וּבְשִׁתִּים יְעוֹפֶף] 35
 שִׁיר בָּאֵלִים אֲתוֹפֶף
 קְרוֹשׁ קְרוֹשׁ קְרוֹשׁ]

[אופן — ליום שני?]

אֱלֹהֵי צוּרֵי בֶךְ חֲסִיתִי
 בֶּךְ בְּטַח לִבִּי וְנִגְזַרְתִּי
 גַּם מִחֲסִי בֶךְ שְׁתִּי
 דְּרָשְׁתִּיךָ תְּהִלָּתִי
 הִדְרִי וְתוֹחֲלָתִי 5
 וְגַם מִחֵשׁ יְשׁוּעָתִי
 יֵי סִלְעִי וּמִצּוּדָתִי
 שִׁיר בָּאֵלִים בְּהַרְבּוּתִי
 קְדוֹשׁ < קְדוֹשׁ > קְדוֹשׁ <

10 זִקְפָּתָה קוֹמָתִי
 חִסְנָתִי יִפִּיתִי
 טָרְפָּתָה יִרְיֶכֶתִי

אופן ליום שני: 1 חסיתני יי ראשונה תלויה

מגופף (עיין טור 28). אך ייתכן גם לנקד: פרחו וְשִׁמוֹת עִם מִגִּפֶּף, כלומר פרחו נשמותיהם של ישראל על ידי גיפופו וחיבוקו של הקב"ה. 32 בשלש עשרה נפה: הלשון על פי מנחות ו, ז: העומר היה מנופה בשלש עשרה נפה. והכוונה: לזכר את ישראל ולטהרם; אך אפשר שמספר שלוש-עשרה בא כנגד המידות שהתורה נדרשת בהן. לצפף: אולי כמו: להציף, כלומר לשטוף את ישראל בזיכרון ובטהרה. 33 כל פה שאב טל מנופף: על פי המשך המאמר בשבת שם: הוריד טל שעתידי להחיות בו מתים והחיה אותם, שנאמר (תה' סח, י'): 'גשם נדבות תניף אלהים'. 34 כחיזקו מגפף: כאשר חיזק הקב"ה כל אחד מישראל והיה מגפפו באהבה עד שנתן בו כוח לשמוע את הדיבור.

אופן ליום שני. אקרוסטיכון: א-ת יהושע. 1 אלהי... חסיתי: על פי שמ"ב כב, ג. 2 בך... ונעזרתי: על פי תה' כח, ח. 3 מחסי... שתי: על פי תה' עג, כח. 7 יי סלעי ומצודתי: תה' יח, ג. 8 כאלים: כמלאכים. 11 חיסנתי: ייפית אותי, וכמוהו: ויפיתי; ובמקום: חיסנתי וייפיתני, כדרך

יִצְאָתָהּ לִישׁוּעָתִי

בְּהִיכֹל תִּבְנִיתִי

לְמָאד עִלִּיתִי 15

[וְיִסְלְעִי וּמִצֹּדֹתִי

שִׁיר בָּאֵלִים בְּהִרְבּוֹתִי

קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ]

מִשְׁבָּעִים הִפְרָשְׁתִּי

נִתְחַה לִי תוֹרָתִי 20

סִינִי בּוֹעֵר הָרָאִתִּי

עֶשְׂרֵי רֹב הִנָּחֵלְתִּי

פְּדִיתִי בְּעֵת צָרָתִי

צוֹיָתָהּ יִשׁוּעָתִי

[וְיִסְלְעִי וּמִצֹּדֹתִי 25

שִׁיר בָּאֵלִים בְּהִרְבּוֹתִי

קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ]

קוֹמָה שְׁנִית לְפָדוֹתִי

רַחֵם קְהֵל עַדְתִּי

שׁוּבָה אֶת שְׁבִיתִי 30

תִּקְפִּי וְתוֹחֵלְתִּי

יְהִי ה' הוֹשֵׁעַ אֲיוֹמָתִי

[וְיִסְלְעִי וּמִצֹּדֹתִי

שִׁיר בָּאֵלִים בְּהִרְבּוֹתִי

קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ 35

14 תבנית י' ראשונה חלוייה

הפייטנים. 12 טרפתה: טלטלת, הענשת. יריבתי: את אויבי. 14 כהיכל תבנית: אני היפה ומחוטבת כתבנית היכל, על פי תה' קמד, יב. 15 עיליתי: עיליתני. 16–18 טורי הריפרין לא צוינו בכה"י במפורש, אך בכל מקום הראוי להם צוינו נקודתיים. הטורים הושלמו כאן על פי תבנית האופנים המקובלת אצל ר' יהושע, וכן בהמשך, בטורים 25–27, 33–35. 19 משבעים: האומות. הפרשתי: הבדלתי; ואפשר אמנם לנקד הִפְרָשְׁתִּי, וכן בהמשך: הָרָאִתִּי, הִנָּחֵלְתִּי, אך על פי טורים 20, 24, שיש בהם פנייה מפורשת אל הקב"ה בלשון נוכח, וכן על פי הכתיב החד־משמעי של פעלים דומים בטורים 11, 15, נראה יותר שיש כאן קיצור פייטני במקום 'הפרשתי' וכד'. 21 הראתי: הראיתני. 22 הנחלתי: הנחלתני. 23 פדיתי: פדיתני. 31 תקפי ותוחלתי: כינוי לקב"ה. 32 איומתי: את ישראל, והכינוי על פי שה"ש ו, י.